

Jan CAMPBELL: Puč a otázky bez odpovědí

Nemám ani v nejmenším ambice si dělat nárok na pravdu a pravdivé odpovědi na otázky, které se mi nabízejí při velice povrchním sledování již šestého puče v Turecku, členském státu NATO od roku 1952, roku smrti Stalina. Jestliže předchozí puče (1960, 1961, 1971, 1980, 1997) měly více méně jasně pochopitelné a vysvětlitelné příčiny to, ten poslední (zatím neúspěšný) puč vychází z řady příčin minulých pučů.

Pro lepší pochopení následující povrchní a osobní analýzy puče psané v noci 16. 7. a ukončené večer 17. 7., jako reakce na dotazy čtenářů, a z puče vyplývajících několik otázek, nabízím se dodatečně seznámit s pracemi mladého švýcarského historika a publicisty Daniele Gansera (1972 v Lugano). Ten v roce 2005 zveřejnil disertaci nazvanou *NATO-Geheimarmee*, tj. *NATO - tajné armády*. Knižní vydání bylo, pokud si vzpomínám, přeloženo do 10 jazyků. Původní verze je v angličtině, pod názvem *NATO's secret armies. Operation Gladio and terrorism in Western Europe*. Routledge, 2005. Knižní vydání v německém jazyce je nazváno: *NATO-Geheimarmee in Europa: Inszenierter Terror und verdeckte Kriegsführung*. Orell Füssli, Zürich 2008. Další práce Daniele Gansera se věnují problematice globálního maxima těžby ropy a zpracování některých konspiračních teorií, včetně těch týkajících se 11. září 2001.

Pohled na nezdařený puč z 15. t. m. indikuje, že puč nezačal na nejvyšší úrovni armádního vedení, ale pravděpodobně na nižší důstojnické úrovni. Z toho plyne, že se jedná o puč zdola nahoru, tj. bez předchozího souhlasu vedení NATO. To je jeden ze základních rozdílů ve srovnání s minulými puči. Včetně puče z roku 1980, který jsem pozorně sledoval. V době zmíněného puče se turecká armáda těšila velké důvěře tureckých občanů, kteří měli potíže nadále sledovat vývoj politické korupce a hulvátství. V době posledního puče (z 15. t. m.) se těšil důvěře - na základě charisma a schopnosti se nabízet jako hlas lidu, prezident Erdogan. V žádném případě to nebyla a není turecká armáda. Ta je od roku 2004 proti prezidentovi. To potvrzuje případ z roku 2007, kdy Abdullah Gül se měl stát prezidentem a jeho manželka chodila s pokrytou hlavou. Věc, která podráždila velení armády, a kterou Erdogan přežil. V neposlední řadě s pomocí referenda. Referendum umožnilo Erdoganovi překonat odpor Kemalů. Lid si demokraticky vybral muslima - prezidenta. Ten se okamžitě (od roku 2007/2008) proslavil tzv. Ergenekon procesem. Proces vynesl na denní světlo skutečnost opakovaných pokusů o převrat. Výsledkem zveřejnění pokusů o převrat nižších vojenských důstojníků, které vrchní vojenské vedení nepodporovalo, bylo nejenom odsouzení šéfa Generálního štábu, ale i zkrácení vojenského rozpočtu a nezbytný politický souhlas prezidenta při povýšení vojáků - důstojníků. Již tyto tři výsledky indikují konec éry vojenské nadvlády. Jenže skutečný konec vlivu armády člena NATO ve strategicky důležité oblasti pro EU-NATO, ale i USA, RF a Čínu málokdy přichází v reálném životě tak rychle, jak se to jeví, nebo si někdo přeje. Proč? Odpověď je komplexní, přesto doufám srozumitelná.

Během posledních dvou let bylo mnoho tureckých důstojníků rehabilitováno. Současně eskalovala tzv. Kurdská otázka, krize v Sýrii a aktivity Ruských kosmických vojsk (RKV). Na druhé straně mince, té obchodně - civilní, se ukázala Čína. Její představení několika variant tzv. Hedvábné stezky, umožňující prakticky bezbariérový export do EU, a možnost Číny se domluvit se s britským London City o spolupráci, si uvědomily USA. Kombinace bezbariérového exportu z Číny, nepřítel zájmům USA, a prakticky paralelní kontrola finančních toků v EU Čínou, představují pro USA a TTIP velké nebezpečí.

Tím označuji celou řadu problematických oblastí a možností formulovat otázky přímo a nepřímo spojené s pučem a soudní problematikou, včetně ústavní. Posledně jmenovanou problematiku reprezentuje plánované přijetí nového zákona o přechodu systému moci z parlamentního do prezidentského. To se těžko může líbit vojenskému vedení.

Vysokou pravdivost mého předpokladu dokazují: a) zatčení stovek soudců a státních zástupců, včetně soudců ústavního soudu, b) zatčení již tisíců tzv. neloajálních, jež musel někdo předem znát nebo identifikovat, aby mohl být sestaven seznam a vytvořen systém, umožňující rychle uvěznit tisíce lidí.

Kromě toho se ještě dlouho nedovíme, kdo byl opravdovým iniciátorem nezdařeného puče. Nelze totiž vyloučit, že pokus o puč je ve spojení s ještě neurčeným datem referenda o změně ústavy, že byl vyvolán s vědomím samotného prezidenta, nebo úmyslným nebo neúmyslným vyzrazením čistky v armádě, plánované na 16. července ve 4. hodiny ráno, jak psal deník Džumchuriet. To by mohlo částečně vysvětlit například špatnou přípravu puče. Podobně dlouho se nedovíme pravdu o smyslu prohlášení tureckého ministra zahraničí. Ten prohlásil, aby mohl rychle odvolat, že za pučem stojí američtí kurátoři. Nebo oficiální prohlášení vlády o spoluúčasti v přípravě puče již zmíněného Abdullah Güla, emigranta žijícího v USA. Emigrant Güla by měl, podle Erdogana, být vydán USA do Turecka. Jak ale víme z dnešního prohlášení pana Kerry, žádná oficiální a odůvodněná žádost Turecka nebyla v době Kerryho prohlášení dostavena do USA.

Analytické myšlení zásadně nedovoluje ignorovat oficiální podporu USA zákonné vládě Turecka, tj. odmítnutí podpory pučistům. To platí i pro všechna oficiální prohlášení, z jaké strany by nebyla slyšet. Všechna prohlášení si mohou klidně protiřečit, takový je život. Přesto si dovoluji upozornit na tři věci: dvě důležitá veřejná prohlášení a jednu méně známou skutečnost. Ta je spojena s úvodním doporučením se seznámit s dizertací Daniele Gansera, potažmo s tajnými vojsky NATO a smlouvou o TTIP:

- 1) prezident Erdogan veřejně mluvil o vině Západu,
- 2) starosta Ankary Melich Gjonček sdělil, že puče se účastnil pilot, který sestřelil SU-24,
- 3) Turecko jako druhá válečná fronta proti Číně a Ruské federaci.

Daniele Ganser, asi jako první v západní Evropě, popsal systém tzv. tajných armád NATO. Jedná se o vojenské oddíly založené bezprostředně po ukončení 2. světové války americkou CIA a britskou MI-6 jako prostředek v boji proti komunismu v západní Evropě. Oddíly se koordinují a řídí v NATO s pomocí netradičních metod vojenských zásahů a intervencí. Existovaly, a já předpokládám, že i nadále existují tajné armády v Itálii (Gladio), v Dánsku (Absalon), v Norsku (ROC), v Belgii (SDRA8) a Bůh ví, kde ještě. Podle Daniele Gansera musí každá vojenská rozvědka členského státu NATO těsně spolupracovat s CIA a MI-6, odděleně od parlamentů a veřejnosti. Všichni premiéři, prezidenti, ministři obrany a vnitra jsou tak částí novodobé formy spiknutí. Je tomu proto, že NATO ACC (Allied Clandestine Committee) a NATO CPC (Clandestine Planning Committee), občas nevině zvané Koordinačně-plánovací komise SHAPE, organizuje procesy a akce na mezinárodní úrovni bez konzultací s národními parlamenty.

Nezávisle od toho, zda je možné faktologicky potvrdit obsah dizertace na téma tajných armád NATO, neúspěšný puč v Turecku indikuje na pravdivost obsahu a hlavních tézí dizertace - knihy následujícími skutečnostmi, které masová media doposud ignorují:

- a) v době bojů v Turecku, ani Berlín, ani Paříž nepřijaly letadlo Erdogana,
- b) Řecko, člen NATO také od roku 1952 jako Turecko, v téže době dovolilo bezpečné přistání vojenského vrtulníku na letišti Alexandrupolis, povolilo vrácení vrtulníku do Turecka, ale decentně odmítlo vydat turecké vojáky,
- c) Během 24 hodin po neúspěšném puči zatkla turecká tajná služba vojáky a náčelníka letecké základny Incirlik, kterou léta používá Berlín a Washington - Pentagon,

d) začátkem července t.r. pronikla na veřejnost zpráva, rychle odvolaná, o možnosti vedení letecké základny Incirlik společně s Rusy,

e) kdo vnímavě sleduje dění v SRN ví, že 3 dny před pučem vyzval ministr Gabriel německé vojáky opustit základnu. Jenom ignorant může věřit, že v Berlíně nevěděli, co se děje, nebo co se připravuje na základně,

f) podobně je tomu s Francií. Paříž včas před pučem uzavřela diplomatické a konzulární objekty a služby v Turecku,

g) USA a UK v té samé době vyzvaly své občany zůstat v letoviscích a hotelech,

h) kdo čte alespoň občas New York Times nebo Time může vědět, že nejméně od roku 2013, kdy prezident Erdogan přežil jinak smrtonosný korupční skandál, je prezident Erdogan sledován redakcemi uvedených časopisů. Jinými slovy to znamená, že prezidentův osud je pod vykřičníkem a otazníkem.

To indikuje změna zahraniční politiky Erdogana: ta odpovídala do nedávna zájmům USA. Se změnou zahraniční politiky se Turecko dostalo do role bitevního pole a prezident Erdogan do role bojovníka proti Číně a její hedvábné stezce. Jedna z nich totiž vede přes Damašek, Palmýru, Homs, Rakku, Aleppo atd. Již proto není realistické očekávat upřímnou snahu USA o ukončení bojů v Sýrii, o spolupráci USA s Ruskem v boji proti IS, v neposlední řadě přiznání pozitivního vlivu ruského angažmá v Sýrii na vývoj v tomto strategicky významném regionu, mimo jiné i pro obchod mezi Evropou a Asií.

NATO, překvapené konáním Ruska v Sýrii, potvrdilo neschopnost rychle reagovat a bylo přinuceno se dívat, jak jeho nově identifikovaný nepřítel, Rusko operuje v regionu tradičně kontrolovaným Brity a Francouzi. V doplnění uvedeného připomínám skutečnost zveřejnění v Londýně tzv. Bílé knihy jeden den po sestřelení SU-24. V Berlíně došlo ke zveřejnění Bílé knihy SRN v červnu t. r. V ní je Rusko jasně označeno jako hrozba národní bezpečnosti SRN.

Neúspěšný puč v Turecku nelze hodnotit vně události v Nice (Nizza), během které se druhý člen NATO opět začal topit v krvi. Puč nelze hodnotit ani vně brexitu a TTIP. Jestliže ještě 5. 3. 2016 prezident Hollande svým prohlášením torpedoval TTIP, podobně jako před ním kancléřka Merkel, to dnes je bezpochyby, že SRN a Francie budou podporovat brzké uzavření a podepsání TTIP. Boj USA proti svému spojenci s omezenou suverenitou, SRN, se projevil v britském referendu. Brexit představuje reálnou ztrátu jednoho ze tří největších a klíčových trhů EU a podporu zájmů SRN. Proto brexit představuje kvalitativní oslabení EU. Událost v Nice 14. 7. je možné označit jako nepřímou radu USA prezidentovi Hollande: chceš-li mít doma klid a bezpečí, neobracej se na východ, k Číně.

Ta se mezitím orientuje na uzavření indikované spolupráce s London City s představitelnými následky: kontrola hospodářsko-finančního rozvoje EU. Současně Washington musí přihlížet, jak Čína podepisuje smlouvy o svobodném obchodu s Ruskem, Pákistánem, Iránem a dalšími státy na bázi barteru, nebo plateb ve vlastní měně, vně sféry a kontroly USD. Washington jako vůdce Západu proto nemůže, a také nebude dlouho sedět s rukama v kapse. USA mají své zájmy, které prosadí dobrovolně, vyhrůžkami nebo silou. Proto neúspěšný puč v Turecku se mohl odehrát s tichým souhlasem amerických generálů v NATO s cílem provedení zkoušky, nutné pro realizaci druhé fronty v boji proti Číně a jejího spojení s Ruskem. Proto není reálné očekávat, že USA odevzdají trh EU Číně nebo Rusku. To ani v případě, že se Číně samotné podaří financovat a vybudovat vysokorychlostní spojení mezi EU a západní Čínou, vedoucí přes Kazachstán, Turkmenistán, Irán a Turecko. Jak vidno, neúspěšný puč v Turecku přináší mnoho nových otázek t. č. bez odpovědí.

(upraveno)

Zdroj: vasevec.cz

Autor: Jan Campbell